

OMTRENT ROLAND DEVOLDER

Roland Devolder is de bescheiden man gebleven. Een aangenaam mens om te ontmoeten. De 'kunstenaar' die de wereld om zich heen bekijkt en intussen intens blijft doordenken en doorwerken, zonder veel vertoon, zonder het verkondigen van diepzinnige theorieën over zijn werk. De beoordeling laat hij over aan de toeschouwer.

Dat alles verklaart ook waarom Roland Devolder steeds integer overeind is gebleven en waarom men hem zo sterk is blijven appreciëren als kunstenaar en als vakman.

Waar Roland Devolder misschien iets te lang vereenzelvigd werd met het werk uit zijn beginperiode (frêle wezentjes) weet een ieder inmiddels dat deze kunstenaar over een meer dan gevarieerd en indrukwekkend oeuvre beschikt wat getuigt van een voortdurende evolutie.

In verband met een tentoonstelling van Roland Devolder in 'Galerie Albert I te Brussel citeerde de kunstericus Stéphane rey, Devolder samen met andere groten uit Oostende zoals Ensor en Spillaert. We durven dan ook stellen dat Roland Devolder één van de zeldzame groten is van de hedendaagse kunstenaars in Vlaanderen.

Sterk figuratief

Roland Devolder werd geboren te Oostende op 28 februari 1938.

Na zijn technisch humaniora studeerde Roland Devolder schilder- en beeldhouwkunst aan de academie te Gent. Als jong kunstenaar restaureerde hij antiek en ontwikkelde zo een buitengewoon vakmanschap dat hem later ongetwijfeld van pas kwam, als kunstenaar.

Roland Devolder stelde voor het eerst tentoon in Oostende in het jaar 1968. Nadien volgden talloze exposities tot in de States en in Japan toe.

Over kunst praat Roland Devolder niet zo graag, zeker niet als het over zijn eigen werk gaat. Het devies van Roland Devolder is duidelijk dat een kunstenaar moet werken. Aan al dat gepraat hebben anderen toch weinig of niets.

Diezelfde eenvoud vinden we terug in zijn werken. Geen scherpe of felle kleuren, geen exploderende taferelen. Waar Roland Devolder zijn inspiratie dan vandaan haalt? Uit het onderbewuste, uit levenservaringen... een kind, de oude fluitspeler met de zingende vis, een paard in galop.

Roland Devolder is een virtuoos tekenaar en etsers. Bij Devolder stellen we ook vast dat een tekening veel intimistischer, veel indringender kan zijn dan bijvoorbeeld het geval is bij een olieverf of aquarel. Het werk van Roland Devolder is overigens altijd sterk figuratief geweest, dit reeds meer dan 25 jaar lang.

De figuratie is dus belangrijk, maar evenzeer de sfeer die het werk steeds weer uitstraalt en waarmee de toeschouwer geconfronteerd wordt. Soms willen of niet. Devolder bezit blijkbaar het talent en de macht als kunstenaar om confrontaties op te roepen. Mogelijks is dit de reden dat je alleen maar uitgesproken voor- of tegenstanders hebt van zijn werk. Het laat in ieder geval niemand koud. Daardoor alleen al kunnen we stellen dat Devolder een geslaagd kunstenaar is van formaat. Zijn penseel, pen of potlood lijkt wel magisch geladen.

Dat alles verklaart ook waarom Devolder niet de diepzinnige kunstenaar hoeft te spelen. Zijn werk vertelt alles. Roland Devolder blijft er heel rustig bij en dat maakt van hem ook zo'n aangenaam mens.

Devolder gaat duidelijk zijn eigen weg met de prachtige poëtische, soms ietwat

Boven: «de betoverde goudvis».

Links: «renpaarden».

Onder: «renbaan».

BETOVERENDE FIGURATIE!!!

vervreemdende en vaak bizarre verbeeldingskracht die weleens doet denken aan Fellini.

Roland Devolder over zichzelf

«Als ik een blik werp op de voorbije vijftientig jaar - de weg was lang en moeilijk - durf ik in alle eerlijkheid zeggen dat ik mezelf trouw gebleven ben. Niettemin heb ik het gevoel dat alles nog moet beginnen, ieder nieuw werk immers blijft een uitdaging om de drempel naar een grotere creatieve vrijheid te overschrijden.

Op zoek naar een antwoord op vragen waar geen antwoord voor is, ontmoet je in de bevreemdende wereld van de kunst mensen die met starende ogen wachten op dingen die nooit komen. Of ben ik alleen maar een acteur in een eenmans toneel die slechts optreedt voor zijn eigen spiegelbeeld?

Een spiegelbeeld waar de lach bestorven is tot een weemoedig gevoel van onmacht

omdat elke nieuwe poging om de drempel te overschrijden de kiem van de ontgoocheling in zich draagt, want het creatieve moment ligt soms toch zo onbereikbaar ver.

Soms voel ik mij een wandelaar door een huis vol lege kamers.

Ik ontmoet er de schimmen van mijn verbeelding - het zijn de genodigden op een feest van dichtertelijke eenzaamheid - een feest zonder begin of einde.

De meeste personages geven er de voorkeur aan zich te koesteren in een warme sfeer van zachte grijzen en diepe zwarten, sommigen zijn geweven in een ragfijn net van geëteste of getekende lijnen. Andere echter, wanneer de ernst van het wit-zwart hen te machtig wordt, trekken zich terug in kamers vol kleur, badend in de opwindende geur van verf en terpentijn.

Dromend, over een plankenvloeren gang (atelier van de kunstenaar) zie ik binnen het kader van een geopende deur een jockey die zich van weg vergist heeft. Aarzelend rijdt hij stapvoets in het licht van een raam... even houdt hij zijn paard in alvorens te verdwijnen in de vergetelheid van de schaduw.

In een blauwe kamer voeren drie mensen een uitzichtloos gesprek over de

Boven: «Transport van een geheim».

twintigste eeuw. Mijn aanwezigheid schijnen ze niet te merken, evenmin als de travestiet die niet eens weet of aan het andere eind van de koord werkelijk een vlieger zweeft en zich daarom vergenoegt alleen met de vingertoppen van één hand dit hemels contact te bewaren.

Dat dergelijke en nog andere situaties een indruk van triestigheid kunnen overbrengen bij de toeschouwer, acht ik niet uitgesloten. Toch ga ik daar schouderophalend aan voorbij omdat ik opteer voor een sfeer van stille eenzaamheid, waar ruimte is voor bezinning en verbeelding.

De avond-garde heb ik tot nu toe aan mij laten voorbijgaan. Dit was en is soms een aanleiding tot crisismomenten van twijfel.

De lege kamers hebben mij echter nog zo veel te bieden dat ik er de voorkeur aan geef mijn eigen zoektocht voort te zetten in het besef dat de normen die gehanteerd worden bij de beoordeling van het avant-garde gebeuren zeer relatief zijn.

Laat dit geen reden zijn om te ontsnappen, aan de eigentijdse verantwoordelijkheid als kunstenaar». Tot zover Roland Devolder zelf.

cw.